

Uitvaart Daniël Vande Velde – 23 juli 2022, 11 uur – Vrasene

Openingswoord

Terug moeten we jullie begroeten, geachte familie van Daniël Vande Velde, hier in de Heilig Kruiskerk te Vrasene. Maar tegen onze goesting deze keer. Je weet wel waarom. Amper twee weken na ons samenzijn hier, omwille van het gouden priesterjubileum van 'onzen' Daniël. Ja, 'onzen' Daniël. Die jullie, geachte familie, de voorbije halve eeuw graag gedeeld hebben met de kerkgemeenschap van Beveren.

Twintig jaar met de OLV van Bijstandparochie. De daaropvolgende dertig jaar met Vrasene, en doorheen de jaren aansluitend met Kallo, Verrebroek, Kieldrecht, Doel en Prosperpolder. De kerkplekken in de polders. Je weet het wel, wij voelen ons ook familie van Daniël, wij zijn het gewoon. Als medechristen, als zijn 'schapen', zijn zonen en dochters, zijn broers en zussen. We rouwen hier vandaag dus met jullie mee. Samen ook met vele andere medeparochianen uit onze Parochie in Beveren-Zwijndrecht. Samen met vrienden van elders. Natuurlijk ook met de wijdingsgenoten van priester Daniël, hier vooraan. Eén van hen is Jozef De Kesel, onze kardinaal. Hij belde deze week, om z'n diep meeleven te betuigen aan ons allen, om te zeggen dat hij vanuit het buitenland meebidt met ons. Welkom aan EH Johan De Baere, vertegenwoordiger van bisschop Lode Van Hecke. Vanuit Frans-Lourdes stuurde bisschop Lode deze week een meelevende mail. Waarin hij z'n grote waardering uitspreekt voor de dienstbaarheid van Daniël voor 'zijn' mensen hier in de polders en gans Beveren.

Welkom ook aan jou, burgemeester Marc. Daniël was er fier op een halve eeuw een goede relatie gehad te hebben met het gemeentebestuur. Wierook over zichzelf zocht hij nooit op, maar het ereburgerschap van twee weken geleden heeft hem wel diep geraakt.

Rouwen mogen we hier, volop. Om het verlies van 'onzen' Daniël. Onze herder, onze vader, onze pastoor, onze vriend, onze broer. Samen ook met allen die deze viering intens meevolgen buiten dit gebouw, hier op straat, of langs de door de gemeente aangeboden livestream. Tegelijk en vooral, willen we onze dankbaarheid uitspreken voor deze man, deze priester, deze volgeling van Jezus. Naar hem persoonlijk toe, hij hoort het wel. Naar de familie toe. Naar God toe, waarvan we geloven dat Hij wel verder zorg draagt voor Daniël. Daarom ook vandaag, onze brandende paaskaars ...

Aansteken kaarsen – neerleggen kruisje

Homilie uitvaart Daniël Vande Velde – 23 juli 2023, 11 uur – Vrasene

Eerste lezing: Romeinen 12, 9-18

Evangelie: Johannes 10, 7-15

Velen van ons waren hier ook drie weken geleden. Bij de deugdooende jubileumviering van Daniël. Waardoor het vandaag zal opvallen dat we dezelfde teksten en gebeden gebruiken. Ook dezelfde lezingen. Omdat Daniël ze gekozen heeft en omdat ze zo passend zijn. Daniël is op 1 juli 1972 gewijd, enkele jaren dus na het tweede Vaticaans Concilie. Zes jaar heeft hij op het seminarie doorgebracht. Dikke boeken gelezen en heel wat broeken versleten. Om dan gezonden te worden naar een parochie. En altijd parochiepriester te blijven, hier in de gemeente Beveren. Vol met filosofische en theologische wijsheden in zijn hoofd, maar vooral met dat beeld van de Goede Herder in gedachten. Jezus. Die in het Johannesevangelie 'de deur van de schapen' genoemd wordt. Daarop is Daniël ingegaan in zijn jubileumhomilie.

Laat ons eerst even het beeld van die 'deur' uitleggen.

'Eigenlijk had een schaapskooi geen vaste deur. Een schaapskooi was een open ruimte met daaromheen een muur of een wal. In die muur of wal zat een opening. Als de schapen binnen waren, zat de herder in die opening. Als een soort deur. Een levende deur. Een deur kun je zien als de overgang van het ene naar het andere gebied: van buiten naar binnen, van de gevaarlijke buitenwereld naar een veilige plek. Jezus noemt zichzelf de deur van een schaapskooi. De levende deur die ervoor zorgt dat de schapen 's nachts veilig zijn. Als je naar binnengaat, moet je dus eerst langs Hem. Hij telt Zijn schapen. Hij kent ze.

Voor christenen is Jezus de deur naar God. Als je via Hem naar binnengaat, vind je bij God bescherming, veiligheid en geborgenheid. Ga je via Hem naar buiten, dan sta je sterk in het leven.' (Bron: bijbelopen.eo.nl)

Dit beeld van de deur sprak Daniël erg aan. Het liet hem toe hoofd- en bijzaken te onderscheiden, te focussen op Jezus en zijn Blijde Boodschap. Hij wou niets anders dan, tegelijk bewust van zijn eigen kleinheid, naar het voorbeeld van Jezus de deur zijn die de zoekende medemens toegang geeft tot groene weide, tot echt en gelukkig leven. En dat heeft hij toch wel meesterlijk gedaan, een halve eeuw lang. Door zijn woorden en nog veel meer door zijn daden. Door zijn gewoon menselijk nabij zijn. Wat moest gedaan worden in zijn parochies, werd gedaan. Hij zocht en vond daarvoor de medewerkers. Waardoor hijzelf, naast z'n aandacht voor de mens achter de medewerker, veel tijd kon en wou steken in het al weldoende rondgaan. In het leren kennen van zovele inwoners van zijn parochie. In het vooral troostend en zalvend nabij zijn van parochianen die het – omwille van ziekte, eenzaamheid of een andere reden – moeilijk hadden. Ja, hij gaf ze op die manier wat nieuwe moed, wat nieuw leven. Zoals Jezus het bedoeld heeft. In de homilie van zijn jubileum vertelde Daniël dat hij het geprobeerd heeft in zijn priesterleven: een open deur te zijn, een weg naar beter leven voor de medemens. Heel bescheiden verkondigde hij dat waar hij aanhaalde: 'Goed wetend dat het ook wel eens een schurend scharniertje is geweest of dat

de deur wel eens slepend is open gegaan.’ En hij sprak het voornemen uit om op zijn manier zo goed mogelijk een open deur voor ons te blijven. ‘Als mijn gezondheid het toelaat’ voegde hij er aan toe.

‘Als mijn gezondheid het toelaat.’ Nu blijkt dat deze woorden getuigen van een groot realisme. Z’n plotse dood zal hij zelf wellicht nooit verwacht hebben. Maar tegelijk wist Daniël wel hoe broos het leven van een mens is. Hij en wij hadden echter gehoopt op nog mooie, gezonde jaren. Jaren van vriendschap, jaren waarop zijn wijdingszalf van een halve eeuw geleden haar werk nog zou doen in zijn zalvende omgang met ‘zijn’ mensen. Ook in de uitbouw van onze parochiale structuren, onder meer de zondagsviering hier in Vrasene, hadden we nog op hem gerekend de komende jaren. Niet enkel voor die viering. Ook voor alle dopen, huwelijken en uitvaarten in de kerkplekken van de polders. Ook voor zijn talloze huisbezoeken, zijn aanwezigheid bij verenigingen en in de zes kerkraden. Stapsgewijs aanvaardde Daniël verleden jaar zijn pensioen op 75. Met de bereidheid en de grote wens om echter nog tenvolle herder te mogen zijn. Voor ‘zijn’ mensen, voor zijn eigen zingeving en geluk. En omdat hij maar al te goed wist dat de kerk en de parochie, met haar structuren, in diepe crisis verkeert. Hij wist dit al lang. Lees het kranteninterview eens dat in het portaal uithangt. Naar aanleiding van zijn benoeming tot pastoor in Kallo en Verrebroek. Waar hij opzag, naast z’n blijvende opdracht in Vrasene, tegen het drievoud aan vergaderingen. Waar hij stilletjes hoopte dat de onmiddellijke sanering van zondagsvieringen op begrip zou kunnen rekenen. Vandaag, meer dan twintig jaar later, is de crisis nog zoveel groter. Daniël wist dat maar al te goed. Het was ook zijn pijn dat het kerkelijk schip door stormen geteisterd wordt en dreigt te zinken. Waardoor, heel concreet in onze parochie, een recente herstructurering na twee weken al moet aangepast worden. Met nieuwe kansen van samenwerking over de oude grenzen heen, zeker weten. Maar ook met pijnlijke beslissingen, onder meer het schrappen van de zondagsviering in deze Heilig Kruiskerk van Vrasene, met onmiddellijke ingang. Morgen zal de deur hier dus gesloten blijven.

Omwille van het evangelie, en vandaag vooral ter ere van Daniël, willen we echter luidop oproepen om het niet op te geven. Ook niet als één van de herders nu plots wegvalt. Natuurlijk zijn we dooreengeschud en in diepe rouw. Natuurlijk vragen we ons af hoe het nu verder moet. Natuurlijk zullen er medewerkers zijn, met een leeftijd om u tegen te zeggen, die wilden volhouden zolang Daniël in hun midden was. Maar als groep, als parochie, weigeren we op te geven toch? We zijn immers geen huurlingen die wegvluchten van de crisis die gevaarlijker lijkt dan de grootste wolf. We zijn gedoopten, christenen die dromen zoals Jezus droomde. Van die nieuwe wereld, van die groene weide. En we weten dat we daarvoor de handen uit de mouwen moeten steken. We weten dat we steun vinden bij elkaar. We blijven geloven dat God zelf er ook nog is. Jezus heeft ons getoond hoe het kan, mensen nabij zijn. Daniël heeft het ons ook getoond, een halve eeuw lang hier in Beveren.

Zou het niet goed zijn dat wij een tandje bijsteken waar het kan? Dat we met z'n allen naar de plekken trekken waar hij naartoe fietste? Beseffend dat zijn voltijds herder zijn er niet zomaar kan bijgenomen worden door de resterende priesters. Ieder van ons kan het, doet het al: open deur zijn. Om medemensen toegang te geven tot beter leven, tot fris gras. Om medemensen beschutting te bieden, weg te houden van het kwade waar nodig.

Ondertussen weten velen van ons reeds dat Daniël een lelijke hoofdwonde heeft opgelopen door een val van zijn trap. Met zoveel bloedverlies en daardoor de dood tot gevolg. Na de autopsie op z'n lichaam, om kwaad opzet uit sluiten, mochten we de woning terug betreden. Met enkele parochianen en met veel water hebben we het bloed verwijderd, richting buitendeur, richting grasplein. Wat is de meerwaarde om dit hier te vertellen? Ach, de symboliek. Straks viëren we verder eucharistie. Breken we het brood, drinken we de beker met wijn. Jezus zelf noemt de beker met wijn: de beker met zijn bloed. Vergoten voor alle mensen. Teken en bewijs van het verbond dat God met zijn mensen nakomt. Hij laat ons niet in de steek. Daniël is Jezus niet, laat staan God. Wél een volgeling van Jezus. Die het geprobeerd heeft: zichzelf breken en delen voor de mensen. Zijn bloed stroomde een halve eeuw door zijn aders om dat mogelijk te maken. De voorbije dinsdagnamiddag hebben we het vanuit zijn huis, langs de open deur, naar het grasperk gedreven. Naar de aarde van deze polders. Mogen wij het als zijn testament beschouwen? Als een oproep om hetzelfde evangelisch bloed door onze aders te laten stromen.

Neen, we onderschatten niet dat hiervoor inspanningen moeten gedaan worden. Dat er ook tegenstroom is, in en rondom ons. Waardoor een mens, altijd weer, gebukt gaat onder het kruis. Het lijden hoort er hoe dan ook altijd bij. Naast de naam van deze kerk, de Heilig Kruiskerk worden we vanaf nu ook op een andere manier herinnerd aan het te dragen kruis. Weet je hoe? Middenin het opgedroogde bloed van Daniël lag er iets. Het viel onmiddellijk op. Niet zomaar iets. Het kruisje dat Daniël al die jaren om de hals droeg. De ketting gebroken, wellicht in paniek door Daniël zelf afgerukt. Het kruis dat Daniël droeg, z'n eigen zorgen des levens, lag tussen zijn vergoten bloed. Alsof hij wil zeggen: goede moed verder hier in het leven. Dat mooi kan zijn maar ook vaak een kruisweg is. Of heeft een engel ervoor gezorgd dat dit kruisje hier gebleven is. Alsof die wilde zeggen: laat je zorgen nu maar achter. Kom maar mee nu, naar de hemelse Vader. Waar je zal bevrijd worden, waar je mag aanzitten aan de hemelse dis, met vette spijzen en uitgelezen wijnen. Of voor Daniël liever een triple Westmalle. Moge het zo zijn. Dat 'onzen' Daniël aangekomen is. Deel krijgt aan verrijzenis, aan nieuw leven. Tenvolle mag genieten, en tussendoor nog wat zorg draagt voor ons. Dat hij nu maar ruste in vrede. Amen.